

РЕШЕНИЕ

№ 1092

гр. София, 19.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 82 състав,
в публично заседание на 22.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вената Кабурова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **6870** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 62, ал. 1 АПК. Образувано е по жалба с вх. № 26-К-1068#2/12.07.2023 година по регистъра на Националната агенция по приходите (НАП), подадена от „К И К“ ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано заедно и поотделно от управителите К. А. К. и Ю. И. М., чрез пълномощника адв. А. Г., против Решение № 000030-5496/05.07.2023 г. за отказ от допълване на издадено решение за ново произнасяне на основание чл. 173, ал. 2 от АПК по влязло в сила съдебно решение, издадено от изпълнителния директор на НАП.

В жалбата се твърди нищожност на административния акт поради обстоятелството, че същият е постановен след изтичането на преклузивния 14-дневен срок за произнасяне на органа, предвиден в чл. 62, ал. 1 АПК. Сочи се, че органът незаконосъобразно е отказал искането за допълване на решение № 000030-4908/15.06.2023 г. с дължимата законна лихва от датата на поканата до датата на изплащане по банковата сметка на искателя. Жалбоподателят поддържа, че таксите по Закона за хазарта (ЗХ) са публично вземане с финансов произход, определено по основание и размер, чиято изискуемост настъпва с претенцията за връщането им. Тази претенция има характер на покана по смисъла на чл. 84, ал.2 от ЗЗД, като законната лихва по чл. 86, ал.1 от ЗЗД се дължи от датата на забавата. Поради това се иска от съда да отмени процесното решение и да върне преписката на административния орган с указание да се изплати на жалбоподателя дължимата лихва. Претендират се

разноски по списък.

Ответникът - изпълнителният директор на НАП в становище, с което изпраща административната преписка, оспорва жалбата. Счита, че в съдебните решения по административните дела, предмет на които е било първоначалното решение за отказ от възстановяване на държавна такса по чл. 30, ал.6 от ЗХ, никъде не е дадено указание при повторното произнасяне административният орган да възстанови платената такса ведно със законната лихва. Това не се дължало на пропуск на съда, а се дължало на обстоятелството, че в решението, с което първоначално е било отказано връщането на държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, липсвало волеизявление на органа досежно искането за връщане на лихви за забава, което по своята природа съставлявало мълчалив отказ. Жалбоподателят не е обжалвал този мълчалив отказ в срок.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. А., която поддържа жалбата и моли съда да отмени обжалваното решение като незаконосъобразно по мотиви, изложени в жалбата и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне. Представя списък с разноски.

Ответникът се представлява от юрк. С., който оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли съда да потвърди издадения административен акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С искане вх. № 26-К-1068/07.06.2021 г., жалбоподателят е поискал да му бъде възстановена сумата от 100 000 лв., заплатена във връзка с издадено решение за продължаване на издаден лиценз по Закона за хазарта, като недължимо платена. Посочено било още, че искането представлява и покана за изпълнение по смисъла на чл. 84, ал. 2 от ЗЗД, като по силата на чл. 86, ал.1 от ЗЗД се дължи законна лихва от датата на поканата до датата на изплащане на сумата. С решение № 000030-2718/02.07.2021 г. на ИД на НАП искането на дружеството „К И К“ ООД за възстановяване на платената такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 100 000 лева била оставена без уважение. По жалба на дружеството това решение било отменено с решение № 3286/16.05.2022 г. по адм. дело № 7959/2021 г. по описа на АССГ, оставено в сила с решение № 4187/20.04.2023 г. по адм. дело № 8580/2022 г. по описа на ВАС, като в мотивите на съда било посочено, че заплатената по сметка на НАП горепосочена такса не се дължи и следва да бъде възстановена на искателя. Съдът не дал указание по искането на жалбоподателя за заплащане на законната лихва от датата на поканата до окончателното изплащане. Липсва такова указание и в решението на касационната инстанция.

С оглед решението на съда, ИД на НАП издал решение № 000030-4908/15.06.2023 г. за ново произнасяне на основание чл. 173, ал. 2 АПК по влязло в сила съдебно решение, с което уважил искането на „КИК“ ООД за възстановяване на недължимо платените държавни такси в размер на 100 000 лева. На 19.06.2023 г. от името на дружеството била подадена молба на основание чл. 62, ал. 1 от АПК за допълване на решение № 000030-4908/15.06.2023 г. на изпълнителния директор на НАП, като било поискано административният орган изрично да се произнесе по отношение на дължимите лихви. Срокът, в който органът е могъл да се произнесе (14-дневен) изтекъл на 30.06.2023 г., тъй като решението, чието допълване се искало, било съобщено на

дружеството на 16.06.2023 г. В този срок административният орган не се произнесъл. На 05.07.2023 г. изпълнителният директор на НАП издал изричен отказ по така подаденото искане за допълване, инкорпориран в решение № 000030-5496/05.07.2023 г., предмет на настоящото производство.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата срещу процесното решение е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от страна в административното производство, подала искането, по което ответникът се е произнесъл с процесното решение. Предвид на това, жалбата, е процесуално допустима. Разгледана по същество същата е основателна по следните съображения:

Съгласно чл. 62, ал. 1 от АПК преди изтичане на срока за обжалване административният орган може да отстрани допуснати непълноти в акта. За нанесените промени се съобщава на заинтересованите лица. Решението за допълване подлежи на обжалване по предвидения в АПК ред. Органът, издал акта, може по своя инициатива да отстрани непълнотите в него, но това може да стори само в срока за обжалване на акта. В този смисъл Определение № 15572 от 19.12.2014 г. на ВАС по адм. д. № 15491/2014 г., IV о, решение № 1356 ОТ 06.02.2008 Г. по адм. дело № 11087/2007 Г., IV отд. на ВАС, и др.

Безспорно е, че решението на ИД на НАП № 000030-4908/15.06.2023 г. за ново произнасяне на основание чл. 173, ал. 2 АПК по влязло в сила съдебно решение, е съобщено на жалбоподателя на 16.06.2023 г. и 14-дневния срок за допълването му от страна на изпълнителния директор на НАП като автор на индивидуалния административен акт, е изтекъл на 30.06.2023 г. – петък, работен ден. Срокът е преклузивен и след изтичането му всяко допълване е незаконосъобразно. Решението за допълване е издадено на 05.07.2023 г., към който момент изпълнителният директор на НАП няма правомощието да допълни издаденото от него решение № 000030-4908/15.06.2023 г. На следващо място инициативата за това допълване принадлежи единствено на органа, издал акта, но не и на заинтересованите страни. Това е така, защото те разполагат с правото да обжалват мълчаливия отказ на органа в частта, в която той не се е произнесъл по цялото им искане. В хода производството срещу мълчаливия отказ ще следва да се установява наличието на материално-правните предпоставки за дължимост на претендираната от жалбоподателя законна лихва от датата на поканата до окончателното плащане на недължимо платената такса по чл. 30, ал.6 от ЗХ. Обсъждането им в настоящото производство е безпредметно, доколкото произнасянето на административният орган след изтичане на срока по чл. 62, ал.1 от АПК е самостоятелно основание за отмяна на обжалваното решение. В този смисъл преписката не подлежи на връщане на административния орган, защото е налице порок, който не може да бъде saniран с ново произнасяне.

Липсата на правомощие на административния орган да допълни постановеното от него решение след срока за обжалване прави оспореният административен акт нищожен като издаден от некомпетентен по време орган. Ето защо решение № 000030-5496/05.07.2023 г. за отказ от допълване на издадено решение за ново произнасяне на основание чл. 173, ал. 2 от АПК по влязло в сила съдебно решение, издадено от изпълнителния директор на НАП следва да бъде прогласено за нищожно. При този изход на спора основателна се явява претенцията на жалбоподателя за разноси в размер на внесената държавна такса от 50 лв. и държавна такса в размер на 150 лв. за обжалване на определение № 8215/27.09.2023 г. на АССГ, постановено по

настоящото дело, или общо разноси в размер на 200 лева.
Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

Р Е Ш И :

ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТТА на решение № 000030-5496/05.07.2023 г. за отказ от допълване на издадено решение за ново произнасяне на основание чл. 173, ал. 2 от АПК по влязло в сила съдебно решение, издадено от изпълнителния директор на НАП.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „КиК“ ООД, ЕИК[ЕИК] със седалище в [населено място] сумата от 200 /двеста/ лева разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Препис от решението да се връчи на страните.

СЪДИЯ: